

[Statsministeren]

netop har sagt, at det ville have været helt uden betydning, om lovens straffebestemmelse havde været gældende, og for det andet, at man skal passe på ikke at føre for megen politik på grundlag af en ubekræftet oplysning i en avis.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Jeg er ked af statsministerens svar. Jeg er enig med statsministeren i, at vi er i et forfærdeligt dilemma her. Jeg sagde udtrykkeligt, at mit primære formål ikke var at straffe, men var at forebygge og forhindre den slags ting, men jeg er uenig med statsministeren, når statsministeren siger, at Jyllands-Postens artikel er ukorrekt; mig bekendt er den fuldstændig korrekt.

Den mand, der til trods for, at han ved, han har AIDS, fortsætter et normalt samliv eller optager forbindelse med andre kvinder, er at sammenligne med én, der kører tre mennesker ned på vejen, og vil man ikke have det ind under kønssygdomsloven, må man i hvert fald finde på en anden måde at forhindre smitte på.

Thoft (SF):

Det bliver jo i stigende grad en blandet bolsjebutik. Vi diskuterer faktisk afgifter, man det lader til, at man kan få alt ind under afgifter – selv Jyllands-Postens omtale af AIDS.

Jeg vil gerne vende tilbage til emnet afgifterne. Hvis man har hovedet i en gasovn og benene i en dybfryser, har man i gennemsnit en behagelig temperatur, men hverken hovedet eller benene har det formentlig særlig rart, og sådan forholder det sig også med regeringens påstand om, at vi bruger for meget. I gennemsnit bruger vi for meget – det er vi også i SF klar over – men det dækker over en ekstrem nedkøling i dele af samfundet og en ekstrem overophedning i andre dele af samfundet.

Det grundlæggende problem i forbindelse med betalingsbalancen over for udlandet er den gevaldige overophedning, som finder sted på aktie- og obligationsmarkedet, og det er ikke småpenge, jeg taler om. I 1983 steg kursværdien af aktier og obligationer mere end al udbetalt løn i det samme år; det drejede sig om 330 mia kr. Nu ved jeg godt, at

ikke alle 330 mia kr. kommer ud til forbrug, men nogle af disse milliarder kommer ud til forbrug, og derfor har vi problemet med betalingsbalancen. I 1985 er den tilsvarende stigning på obligationer og aktier 275 mia kr.

Det er det forbrug, disse stigninger giver anledning til, man bør sætte ind over for. Det er jo også sådan, at man kan låne på værdistigninger på aktier og obligationer, på samme måde som man i midten af 1970'erne kunne låne på værdistigninger på jord og fast ejendom. Det er altså her, overforbruget finder sted. Det er her, vi finder årsagen til, at Danmark importerer dyre biler som aldrig nogen sinde før. Det er her, vi finder årsagen til, at dyre lystbåde og andet decideret luksusforbrug belaster betalingsbalancen.

Men se engang, om regeringens indgreb retter sig herefter! Nej, tværtimod, regeringens indgreb kombineret med tiltag, som bliver vedtaget i morgen ved tredjebehandlingen sammen med socialdemokratiet, betyder en yderligere overophedning på disse områder. Nok skal der kradses 8 mia kr. ind i forbrug – og at der skal kradses så mange penge ind, er SF for så vidt ikke uenig i, vi mener faktisk, det indgreb er for vagt, og derfor har vi også i debatten sagt, at der må komme et nyt indgreb til foråret – men på den ene side indskrænker regeringen altså forbruget, samtidig med at regeringen på den anden side udvider det; det er småkårsfolk, man indskrænker for, og det er velhavende, man udvider for.

Det drejer sig om ganske store beløb. Jeg skal nævne to eksempler, som viser, at vi i denne uge vedtager voldsomme forbrugsudvidelser. Det drejer sig om lovforslag nr. L 19 om beskatning af kursgevinster, hvor skatteministeren tiltrådt af socialdemokratiet har vedtaget, at obligationer, som ikke opfylder det såkaldte mindsterentekrav, undtages, når blot de er udstedt før 2. oktober 1985.

Hvad betyder det for disse obligationer? Der er tale om en udstedt obligationsmængde på 115 mia kr., som vil stige ca. 3 procentpoint, altså noget, der ligner 3,3 mia kr. Jeg ved godt, at nogle af disse obligationer ligger i Lønmodtagernes Dyrtidsfond og i ATP, men når vi trækker dem fra, bliver der tale om en forbrugsudvidelsesmulighed på ca. 2,4 mia kr., som går direkte i foret til ejere af obligationer med en rente, der ikke opfylder mindstekravet. Et andet eksempel,